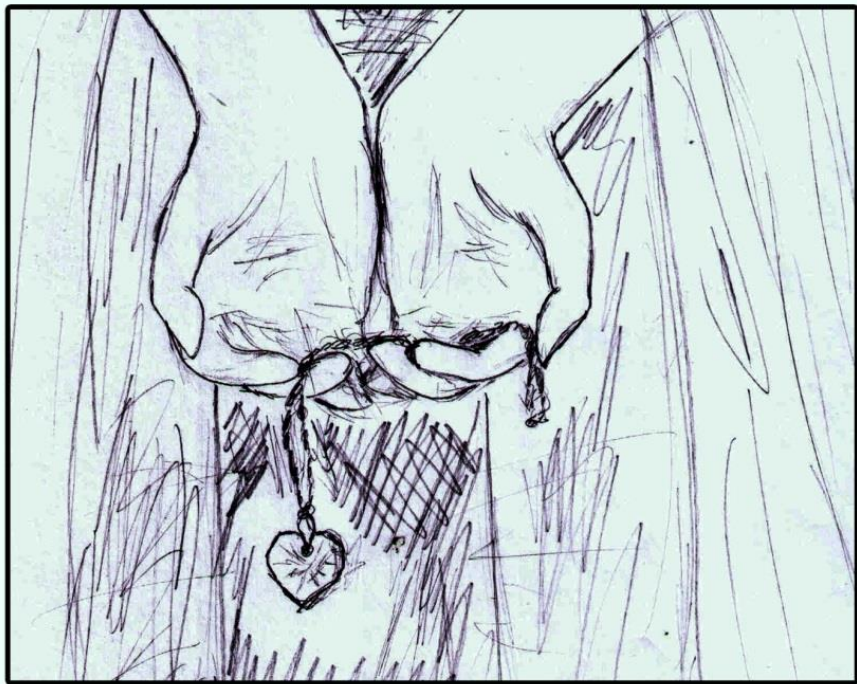

Diamant ve tvah srdce

Petra Lehárová

Petra Lehárová

Diamant ve tvaru srdce

Copyright

Autor: Petra Lehárová

Vydal: Martin Kolářek – E-knihy jedou

Praha, 2016

1. elektronické vydání

ISBN:

978-80-7512-661-0 (ePub)

978-80-7512-662-7 (mobipocket)

978-80-7512-663-4 (pdf)

Diamant ve tvaru srdce

S krví je jedna zásadní potíž. Kromě faktu, že ji nedostanete z oblečení, pokud kvalitně zaschne, taky přílišně smrdí. Vallvala jednou strávila celý večer probíráním starého, rezavého železného šrotu a ten zápach neokázala z rukou dostat celé *týdny* a tady... no, tady to páchlo podobně – jen mnohonásobně hůř. Železitý zápach krvácejících těl ji naprosto vyváděl z míry.

Vallvala totiž trpěla totálním, absolutním čichem a celou svou bytostí nenáviděla železo... a byla napůl víla. Její otec žil v Nettinském lese Zázraků jako jeden z dvořanů Královny Víl a její matka si celý život vyčítala, že se zapletla s někým, kdo nemá pojem o tom, jaký je rok (neřku-li, co je za den), ale naprosto přesně ví, jaký účes se mu hodí k botám.

Vallvala prožila velmi zvláštní dětství. Nettinské rodinné právo neznalo pravidla pro střídavou péči o děti, a její otec uměl procházet zdí.* Jenže matka se o tom nikdy nedozvěděla a Vallvala... no řekněme, že víly nemají příliš jasnou představu o tom, jak jednat se smrtelníky, takže její náhled na svět, balancující mezi otcem a matkou, byl díky tomu patřičně pokřivený.

* Což ani zdaleka nebylo přesné, ale to teď není důležité.

A právě z tohoto důvodu byla při práci v policejních složkách nejlepší. Do patologické mysli se totiž dokázala vžít tak dokonale, že kdyby žila o pár set mil dále, mohla své znalosti využít jako podkladu k založení tehdy ještě neexistujícího, zato později velmi výnosného oboru psychoanalýzy. Byla rozená vrchní komisařka.

„Tý jo! To je normální sekaná!“

Zato Mervay Narva byl rozený mladší seržant. A fakt, že byl starší než Vallvala, to jen potvrzoval.

„Zešilel jsi, nebo co?“

„Jen klid, komisařko...“

„*Paní* komisařko.“

„Pardon... ehm... to je jen svačina vod mé ženy.“

„Eh... jak v tomhle, u všech bohů, *vůbec* můžeš jíst?!“

„Tak co, doktore, jak to vypadá?“

Vallvala vešla do pitevny. Udělalo se jí mdlo. Avšak ta vílí část v ní jí nedovolila snížit se k tomu, aby ztratila vědomí.

„Ahoj, Vall. Jak se má máma?“

Vallvala se ušklíbla. Patolog byl jediným člověkem v této budově, kterému dovolila vytvořit si k ní bližší vztah.

„Ále, znáš to, nic co by nespravila sedativa. Tak co máš?“

„No, Mervay se s tou sekanou docela trefil.“

„Mluvil o svém *jídle*.“

„Na tom nezáleží.“

„Jak to myslíš?“

„Podívej se sama...“

Vallvala se s odporem naklonila doktorovi přes rameno. Vzápětí musela uznat, že ta chvilka sebezapření stála za to.

„A jeжда!“

Nettin jako směsice polo-nezávislých městských či příměstských států a státek měl rovněž velmi různorodý právní systém. Co v jednom státě vypadalo na klasický případ nájemné vraždy, byl v jiném diagnostikován jako magický průšvih, který se bez magické sekce nezvládne, zatímco některé městské policejní stanice ani magickou sekci nemají protože – zvláště v oblastech Nettinského lesa Zázraků – je magie tak samozřejmá, že její existenci člověk pomalu ani nebere na vědomí.

Nicméně Larva`Nau s Neal`Nesquanem ani nesousedil, a ačkoli měl svou vlastní vilu čtvrt na samém okraji, magické oddělení Larva`Nauské policie bylo tak neoblíbené jako oddělení vnitřních záležitostí kdekoli jinde. Vallvala se tak ocitla v naprosto ideální pozici; její absolutní čich ji kromě schopnosti cítit krev na míle daleko připravil ještě jednu lahůdku – nepředvídatelné respirační reakce na magii.

Její někdejší šéf (nyní již spojený a na penzi) si asi navždy vryl do paměti jeden z jejich prvních a zároveň posledních rozhovorů nad mrtvolou, který zněl zhruba takto:

„Sakra, je mrtvej, co s ním budeme dělat?“

Vallvala sledovala člověka, od kterého se měla učit, ale který zároveň stál nad chladnoucím tělem, jako kdyby si nebyl jistý, jestli dotyčný náhodou ještě neobživne, a věděla, že pokud něco neudělá, přes slzy v očích za chvíli neuvidí na krok.

„No co, zavoláme patologa. A pak magiky – tohle není pro nás.“

Od té chvíle vrchní komisař Kraz's věděl, že je nejvyšší čas odejít na odpočinek a Vallvale tak přichystal rychlý vzestup vzhůru. Ona totiž magická alergie měla i své nesporné výhody – její nedobrovolná majitelka neměla potřebu plést se magické sekci do řemesla (ani to nepovažovala za bohové vědí jakou křivdu a vždy vděčně přijala, když jí někdo magie zbavil) a oni to věděli a byli přátelští. V době zvyšujícího se počtu magické kriminality to bylo více než výhodné.

A proto, když teď *ucítla* potíže, udělala – s nasazením vlastního nosu – jedinou správnou věc: vynechala Mervayovy služby a zařídila profesionální odběr podivného černého prášku, jenž byl roztroušen po vnitřnostech dvojice mrtvých.

Avšak stále v ní hlodalo podezření, že tím *Podivnost* ještě neřekla poslední slovo...

Nejvyšší náčelník Larva'Nauské policie měl ten velmi hloupý zvyk svolávat si své podřízené, aby mu během probíhajícího vyšetřování poskytl naprosto vágní a většinou značně spekulativní vývody z čerstvě nalezených stop a zjištěných důkazů. Něco podobného se teď Vallvala snažila vylovit z paměti – což ovšem bez značné dávky fantazie jaksi

nešlo. Ovšem i přes to se občas přistihla, že ve chvíli vrcholného napětí se jí spojila fakta, u kterých by jinak nikdy spojitost nehledala.

„No, fakt je ten, že jsme našli dvě mrtvá těla, zabitá naprosto neuvěřitelným způsobem a nemáme zatím vůbec nic, co by jen trochu ukazoval směr, nebo nedejte božové důvod vraždy.“

„A byla to určitě vražda?“ Náčelník Vernés trpěl svou dávnou mladickou nekompetentností, která způsobila, že obvinil a usvědčil vraha ženy, jež – jak se později ukázalo – nechala dopis na rozloučenou. Nikdy se nesmířil s tím, že se mu na to nakonec přišlo. Proto teď dělal vše proto, aby se něco takového už nemohlo opakovat.

Vallvalu to však často dosti výrazně zdržovalo od práce. Proto jen lakonicky odpověděla: „Slyšela jsem, že v zemi jménem země Slunce východu, nebo tak nějak, se lidé samovraždí tím, že si vykuchají vnitřnosti, jenže na to jsme na místě činu nenašli patřičně zahnutý nůž.“ *Nenašli jsme tam žádný nůž*, dodala si sama pro sebe mrzutě.

Nicméně náčelníka uklidnila natolik, že už ji nepřerušoval.

„Doktor říkal, že něco takového ještě neviděl. Břicho měli rozevřené jako knihu a vnitřnosti se válely všude kolem. Stopy jsem nechala zajistit magiky, protože jsem si nebyla jistá...“

„Ale proč?“ tentokrát promluvil náčelníkův zástupce, malý brunátný chlapík, který to dotáhl tak daleko jen proto, že měl slabé srdce.

„Proč jsem si nebyla jistá?“ Vallvala nesnášela, když jí někdo skákal do řeči.

„Ne, proč zrovna magiky?“

„Protože já *určitě* nejsem sebevrah.“

„Aha,“ zástupce si významně poklepal na nos.

Vallvala obrátila oči v sloup a pokračovala: „Zatím nemáme výsledky, ale vypadá to, že jestliže to nebyla magická vražda, tak důvod vraždy magický nesporně byl. O totožnosti mrtvých víme jen to, že žena se jmenovala Nallyina Kenneová a že muž měl v kapse vizitku seznamovací kanceláře Šťastná nevěsta...“

„Šťastná nevěsta?!“ Šéfka vnitřních záležitostí byla dvakrát rozvedená.

Vallvala jí věnovala jeden dobře mířený soucitný pohled, jenž měl ve skutečnosti zabránit jejím dalším pohrdavým protestům.

„Po totožnosti toho muže pátráme, matku slečny Kenneové jsme informovali a Šťastná nevěsta je na pořadu dne. Ještě nějaké otázky?“

Zadávala se tak důrazně, že se nikdo neodvážil prohlašovat rádoby vtipné narážky na její poslední poznámku – což například vdané ženy dělaly Vallvale poměrně často (nikdy nepřišla na to, zda ty ženy nenávidí ji nebo svého manžela).

A náčelník, který již měl jednou s Vallvalou menší potyčku, když mu jednoho dne na jeho naléhání oznámila, že není kouzelnice a netahá podezřelé jako králíky z klobouku, raději pokynul hlavou a celou sešlost (kde stejně kromě vrchní komisařky z mravnostního, jež se z bezpečnostních důvodů neprojevovala, stejně nebyl nikdo kompetentní) rozpustil.

Vallvala tak měla dosti času se připravit na to, že bude svědkem Mervayova pokusu vyslýchat majitelku seznamovací agentury. A to mu ještě ani neřekla, jak se jmenuje...

Hlavní třída Larva’Nauu byla v poledne plná lidí. Přesto dvojice, která jí s jasným cílem procházela, působila na oči ostatních asi tak jako

působí magnetická síla na strelku kompasu*. Na Vallvale se totiž dal i velmi letným pohledem poznat vílí původ a Mervay... řekněme to asi takto – pokud by někdo považoval tyto dva jedince za pár, muselo by mu být zákonitě divné, jak je možné, že Vallvala nemá slepeckou hůl. Řečeno ještě jinak: lidé kdekoli na světě milují neslučitelné protiklady a pokud k tomu Mervay ještě promluvil, zněla představa jeho a Vallvaly jako zamilované dvojice jako neuvěřitelně fascinující oximoron.

Ovšem Vallvalin výraz jasně napovídal, že nejen že Mervay není jejím milencem, ale kdyby to záleželo na ní, nebyl by ani mezi živými. Proto když dorazili do seznamovací kanceláře a Vallvala nešetrně zastavila příval necenzurovaných myšlenek linoucích se Mervayovi přes věčně otevřená ústa stručným zasyčením *Zavři zobák a nech to na mě*, došla její majitelka k jedinému závěru vycházejícímu z její profesionální hrdosti, nikoli však z logiky věci.

„Takové bereme, jen když přijdou v lepším obleku, drahá.“

„Eh...?“

„Aby vypadal, že má víc peněz. Musíme totiž udělat fotku.“

Vallvala nikdy nepatřila k těm lidem, kteří se dají hned tak zaskočit, takže ji tato situace vyvedla z míry prakticky dvojnásob. Ale budiž jí připsáno ke cti, že starodávná upírka s křiklavě blondátou parukou by zmátla každého. Vallvala se ale dokázala dostat do role až obdivuhodně rychle.

„Vrchní komisařka Vallvala Kyia z Verrsu, oddělení vražd,“ procedila stroze, „mám na vás pár otázek ohledně...“

„A máte už manžela, drahá?“

* V Nettinu dosti zkreslované silou magickou, která však okolo Nael’Nesquanu zkreslovala úplně všechno.

Vallvala se však nyní dostala nejen zpátky do sedla, ale také do ráže, takže milou majitelku (podle cedulky na stole zvanou *madam Baileyse*) probodla jedním ze svých nejzřívavějších pohledů, kterých jako poloviční víla vlastnila nepřeborné množství. Za zády slyšela Mervayovo zpola zlomyslné a zpola rozpustilé uchechtnutí.

„A tohle je mladší seržant Mervay Narva. Je ženat, jestli vás zajímá i tohle.“ Vallvala si jen v duchu říkala, jaká že ženština byla tak zoufalá, že se rozhodla provdat se za někoho takového. Vzápětí se však milosrdně rozhodla, že to raději ani nechce vědět.

„Ano, ano,“ prohodila madam nepřítomně, „každý potřebuje svou spřízněnou duši. Vaše matka by mohla jistě vyprávět.“

„Moji matku do toho netahejte,“ odpověděla Vallvala automaticky, zatímco se snažila vzpomenout si, proč sem vlastně přišli. „Vyšetřujeme vraždu a doufali jsme, že byste nám mohla pomoci s identifikací.“ Podala jí poměrně zdařilou podobiznu zatím neznámého mrtvého muže.*

„Oh, toho já neznám, drahoušku. A že si pamatuji všechny obličeje, které tudy prošly.“

„Měl v kapse u saka vaši navštívenku.“

„To je docela možné. My rozhazujeme sítě všude, kde se dá,“ upírka obdařila Vallvalu tak zářivým úsměvem, až se jí jeden z vystouplých řezáků zaleskl v poledním slunci. Vallvala se mimoděk odtáhla.

* Fotografie se v celé Nettinské oblasti buď nedělaly vůbec, nebo pomocí magické reakce za pomoci přesně mířených paprsků světla na speciální papír. V tomto ohledu byla Larva Nauská policii poměrně staromódní. Vallvala si tedy musela vystačit s portrétem kresleným, ovšem nijak zvlášť jí to, vzhledem k situaci, nevadilo.

„Eh, dobrá, madam Bai–“

„*Beilíz.*“

„Jistě... A pamatujete si také všechny potenciální nevěsty?“

„Ovšem! Koho máte na mysli?“

„Dívku jménem Nallyina Kenneová. Někdo je totiž oba zabil. Byli nalezeni v opuštěných docích za městem.“

„Ovšemže! Na tu si vzpomínám! Byla velmi zvláštní případ. Matka slečny Kenneové měla velkou starost o její štěstí, tak nás požádala o pomoc.“

„To se stává často, že za vdavekchtivé dívky jedná někdo jiný?“

Madam Bailleyse se opět *zářivě* usmála. „Častěji, než byste čekala.“

Mervay se mezitím bezcílne potuloval po kanceláři a nyní nastala ta pravá chvíle, aby také přispěl svým dílem k vyšetřování. „Člověče! A všechny ty ženský jsou pravý?“

Madam Bailleyse nehnula ani brvou. „Krásně umělecky vyvedené portréty, že? Jako živé.“

„To bych ani neřek, vypadaj jako...“

„Mervayi! Drž *zobák!*“

„Jako mrtvý, chtěl sem...“

„Mlč!“ Pak se Vallvala obrátila zpátky na upírku, která byla ve své neutuchající eleganci (ač jí byla paruka přece jen poněkud větší) obdivuhodná. „A slečna Kenneová o tom věděla?“

Madam na zlomek vteřiny zaváhala. „Nemyslím,“ připustila nakonec.

„A proto byla zvláštní případ?“

„Oh, to ani ne. Ona spíš... byla velmi stydlivá, víte? Všechny nápadníky, které jsme k ní vyslali, odmítla. Úplně všechny.“

Nyní se ve Vallvalině mysli vzpříčilo hned několik otázek najednou. *Vyslali?! Jaké nápadníky? A především: Chcete říct, že tady takových nevědomých dívek máte víc?!*

Ale nakonec zvítězila jedna jediná: „Mohla mít přece známost mimo okruh vašich... *nápadníků.*“

„To jistě ne,“ zašveholila upírka s jistotou, kterou byste mohli brousit diamanty, „to by mi její matka jistě řekla.“

„Myslíte?“

„V těchto věcech se dívky matkám svěřují.“

Vallvala nehnula ani brvou. *Tak to ani náhodou!*

Když pak se svým pobočníkem s úlevou vstoupili do ruchu ulice, cítila se úplně stejně, jako když vycházela z pitevny. *Mírně vyčerpaně.*

„Paní komisařko...“

„Já vím.“

„Ale ty *ženský!*“

„Já vím, Mervayi, já vím. Musíme si znovu promluvit s paní Kenneovou. A jestli je z poloviny taková jako *moje* matka, tak...“ Vallvala usoudila, že ji musí šálit její vlastní rozum. Konec konců, zřejmě šlo jen o často užívanou frázi... Avšak jak jinak vysvětlit... Ale vyšetřování bylo, bohům žel pro ni, zatím přednější. Proto se rozhodla, že to bude považovat za pouhou shodu okolností.

Mezitím se v opuštěných docích za Larva'Nauem uskutečnil tento rozhovor:

„Stala se tady vražda, ty vole!“

„No a co? Co s tím máme my dva společného?“

„Co když na to ta ženská přijde?“

„A jak asi, člověče?“

„Její fotr je víl.“

„No a?“

„Slouží v královnině družině.“

„Tak z toho se šéf zblázní!“

„Paní Kenneová, prosím...“

„Tak vy si myslíte, že jsem ji tím *zabila*?!“

„Ne, já jen...“ Vallvala nesnášela, když v její přítomnosti lidé plakali. Bylo to částečně dáno tím, že víly byly obecně, co se týče projevování vlastních citů, dosti úzkostlivé, a částečně také tím, že *její* matka takto projevovala své pocity úzkosti, a to poměrně často (mnohdy jako prostředek psychického nátlaku). „Uklidněte se, paní Kenneová, tohle už nikomu nepomůže,“ ale klidný, věcný tón jejího hlasu ji ještě nikdy nezklamal.

Ani teď se neminul kýženým účinkem. Matka Nallyiny Kenneové si utřela oči do kapesníku a nastavila Vallvale svou nešťastnou tvář. „Víte, ten pán říkal, že je to naprosto legální, že mají všechno právně ošetřené. Netušila jsem, že by se to mohlo takhle zvrtnout,“ potlačila další vzlyk, „ale s ní byla tak *těžká* práce! Ona byla pořád tak zasněná a vůbec... A já už chtěla vnoučata, víte?“

Vallvala se nadechla a znovu vydechla.* Už nejméně třetí narážka připomínající její matku. Ještěže Mervaye už poslala domů!

„Jak to myslíte, *naprosto legální*? Musela přece podepsat souhlas.“

„Já jednala jako její *zástupce*, víte?“

„Ale k tomu byste také potřebovala zplnomocnění od své dcery.“

„Ona mi ho ale dala.“

„Cože?“ Vallvala pomalu začínala chápat, odkud vítr vane. „Chcete říct, že vám podepsala souhlas, aniž věděla, čeho se týká?“

„No, víte...“ paní Kenneová v náhlém pocitu studu sklopila oči, „vlastně ano.“

„Aha.“ Ve Vallvalině hlavě se vyrojil zástup dalších otázek na toto téma, ale – jak správně předpokládala – na ně ještě jistě v průběhu vyšetřování dojde. Avšak jeden problém, který jí právě teď vytanul myslí, se odložit nedal. „A tohoto muže náhodou neznáte? Byl nalezen vedle těla vaší dcery.“

„U všech bohů!“ paní Kenneová se znovu rozplakala. „To není možné!“

„Paní Kenneová?“

„To je přece ten detektiv!“

Vallvalina chápavá tvář prudce změnila fazónu. „*Jaký* detektiv?“

Venku si Vallvala, naprosto šokována zjištěními, jež nakonec s použitím menšího psychického násilí z matky zavražděné vytáhla,

* Jeden psycholog ji jednou řekl, že ve stresových situacích to pomáhá. Vallvala si byla už tehdy jistá, že nepomáhá.

k sobě zavolala kočího policejní bryčky, kterou sem přijela. Ten její instrukce přijal bez mrknutí oka, protože sice *byl* zaměstnán jako kočí a ne jako posel, ale jedna vzrušená diskuze na toto téma ho již přesvědčila, že v případě Vallvaly bude muset udělat výjimku.

„Zajedte na okrsek a řekněte jim, ať mi zjistí všechno o seznamovací agentuře Šťastná nevěsta. Podmínky smlouvy, podmínky seznamování, kdo jim dělá fotky, trestní rejstřík zaměstnanců... ať vyšťárají *úplně* všechno, od sklepa až po toho nejposlednějšího holuba na střeše. A rychle! A ať se taky podívají na zoubek mladému Vell-Fernovi z Merry!“

„Cože?!“

„Jo, přesně tomu. Tak na co čekáte?! Jedte!“

Vallvala pak v návalu momentální inspirace přeběhla provizorní lávku přes překvapivě poměrně dravý potok oddělující hlavní část města od rozrůstající se periferie. Ztracené doky! Vedení města je mělo už dávno nechat zbourat, ale to by musel nejdřív tam nahoře někdo přemýšlet! Obecně se vědělo, že se tam prodávají různé halucinogenní látky, možná ne úplně magicky čisté, ale magická vražda kvůli *seznamení*, to už bylo moc i na poloviční vílu.

U polorozpadlé budovy s korodujícími zelenými vraty se Vallvala zastavila. Obezřetně staticky nedůvěryhodnou stavbu obešla. Všechna okna byla již dávno vysklena a ty okenní rámy, které ještě zůstaly, bezprizorně visely za jeden skoro již nefunkční pant nazdařbohové do prostoru. Tohle rozhodně *mohlo* být místo vhodné pro kšeftování drogami, ale rozhodně ne pro magickou vraždu. Na to by bylo potřeba mnohem bytelnější konstrukce. Ale stopy krve, poloha těla, ani posmrtné podlitiny nenasvědčovaly tomu, že by sem těla někdo donesl, či dokonce *dotáhl*. Vražda se stala tady, na tomto místě. Zřejmé jen

chvíli před tím, než je tady oba objevil místní tulák, který zpustil takový povyk, že zburcoval polovinu města za lávkou.

Vallvala se, když dokončila průzkumné kolečko kolem místa činu, zamyšleně zastavila před vchodem. Od obydlené části města ho nedělila taková dálka, aby se vyplatilo mrtvoly skrývat zrovna tady a telekineze...

No, ačkoli... možná někdo *chtěl*, aby se těla našla a budova byla už roky opuštěná a neměla vůbec žádnou spojitost s uzavřenými obchody ani jinými aktivitami ve městě...

Vallvala zaujata úvahami o možných scénářích zločinu otevřela jedno z křídel ohromných železných vrat, aby se ujistila, že minulou noc nic nepřehlédli. Jenže zamyšlení jí odebralo část její vrozené obezřetnosti, takže když na ni ta postava zaútočila, neměla Vallvala po ruce nic, čím by se mohla bránit...

S *magií* byly rovněž samé potíže. Zvláště v Nael’Nesquanu, jemuž se v okolí Nettinu pro názornost mezi prostým lidem říkalo Nettinský les *Zázraků*.^{*} Tato *názornost* však odkazovala k obdivuhodnosti a zázračnosti pouze zdánlivě. *Zázrak* totiž mnohokrát neprobíhal přesně tak, jak by si jeho „příjemci“ bývali byli přáli. *Kouzelný* může být nejen nádherný východ slunce nad zasněženou krajinou, ale také způsob, jakým vám upadne noha. *Kouzlo*, samo stojící stranou jakýchkoli pozitivních či negativních hodnocení, nemusí být pouze obdivuhodné či

* DsanNar’Antu, tedy jazyku dávno ztraceného národa DsanNarů, totiž v této oblasti rozuměly pouze víly.

krásné. Čarodějné praktiky se obecně vyznačují tím, že pokud už jsou použity, nebývá to ku prospěchu toho, *kvůli* komu jsou použity.

Proto zákon v mnohých oblastech zakazoval (pod velmi přísnými tresty) užívat magie v přítomnosti nezasvěcených smrtelníků. A to nejen proto, aby nepřišli omylem (či z mágova zlého úmyslu) k úrazu, ale také – a to především – aby v okouzlení domnělou jednoduchostí celé procedury při pokusu o napodobení neublížili sami sobě. Magií se ve skutečnosti velmi obtížně dosahuje zamýšlených cílů, protože za všechno, i za síly vypůjčené z Vesmíru, se platí. A to tím víc, čím víc se utvrzujete v domněnce, že tato půjčka je již dávno zapomenuta.

Vallvala tohle věděla. Byla napůl víla. A i bez zohlednění její někdy dosti silné alergie si velmi dobře uvědomovala, že magii bez řádného výcviku a povolení nemůže používat ani jako donucovací prostředek, ani jako zbraň. Když chcete čarovat, musíte vědět naprosto *přesně*, co děláte a čeho chcete dosáhnout. Mnoho napálených snílků, kteří prostřednictvím bájného černého jednorožce zvaného Tisíc přání toužili uskutečnit své sny, by mohlo vyprávět.

A jestliže tohle platí pro Jasnou magii (kde se hranice rozdělení na černou a bílou pohybuje pouze v závislosti na úmyslech dotyčného mága), pro magii Temnou to platí tím více. Kdo jednou překročí velkou Hranici na Druhou stranu, aniž by byl *doprovázen* či *pozván*, se už nikdy nedokáže vrátit zpět, protože cesta lemovaná představou bohatství a úspěchu není završena ničím jiným, než smrtí a utrpením.

Avšak ten, kdo napadl Vallvalu o tom neměl ani tušení. Pro své rozjímání si nevybral nejvhodnější místo, ač si to cestou sem nepřestal namlouvat, a skutečnost, že ho někdo vyrušil, mohl (kdyby měl dost rozumu) považovat za štěstí.

Temný vládce není vaším nepřítelem, dokud si ho z něj sami neuděláte.

„Jaúúú, doktore, dávej pozor!“

„Jen se uklidni, jsem patolog, ne ranhojič.“

„To je dobře, ten by za to chtěl zaplatit.“

Doktor se pobaveně ušklíbl. „Jsem rád, jak vysoko si mých schopností ceníš.“

Vallvala jen mávla rukou, ale přesto na usmířenou dodala: „Vždyť víš, že jsem to tak nemyslela.“ Doktora považovala za jedinou matčinu smysluplnou známost, kterých za dobu Vallvalina života vystřídala na její vkus až příliš mnoho. To on jí přivedl ke kriminalistice, a to on ji nakonec přiměl, díky tomu, že ji znal lépe než její vlastní otec a dokázal toho důmyslně využít, aby se tím i živila. Když se s ním matka nakonec rozešla, rozšířila tak seznam věcí, které jí Vallvala nemohla odpustit.

„Ale no jo,“ ozval se doktor po chvíli, ve které se snažil vytáhnout z Vallvalina zakrvaveného kolena další skleněný střep. „Cos` to vůbec vyváděla? Když tě strážníci našli, byla jsi prý úplně nepříčetná vzteky.“

„Zaútočil na mě trubkou. *Železnou* trubkou, chápeš to? A taky to tam divně páchlo.“

„Krví?“

„No,“ Vallvala se na chvíli zarazila, „to právě ne.“

„A čím teda?“ Když Vallvalina analýza vlastních čichových schopností takto váhala, začal doktor tušit nepříjemnosti.

„Ještě přesně nevím. Ale obávám se, že až si vyzvednu od magiků rozbor toho zatraceného prášku, tak se mi to vyjasní.“

Aha, tak teď už byl doktor doma. „Jo, abych nezapomněl. Máma ti vzkazuje, že potřebuje tvoji plnou moc kvůli nějakému balíku, či co.“

„Odkdy zase funguješ jako posel mý matky?“

Doktor na to raději nereagoval. „Nezapomeň. Prý je to důležité.“

„Jasně,“ Vallvala demonstrativně seskočila s pitevního stolu, „pro máti je vždycky všechno strašně... *Jááú!*“

„Co blázníš?! Vždyť jsem ti to ještě nezašil!“

Druhý den ráno Vallvala dorazila do práce poměrně brzy. Matka již od časných ranních hodin okupovala její byt a dožadovala se možnosti vyzvednout si zásilku, která byla omylem adresována Vallvale Kyie z Verrsu místo Marrioně Kaellinové (Vallvala v dospělosti přijala rodové jméno svého otce, protože se mnohem lépe vyjímal v životopise). To by si spletl každý, že? Vallvala vyběhla ze svého příbytku tak rychle, že se ani nestihla nasnídat. Pracovníci poštovního úřadu měli jediné štěstí, že otevírali až o hodinu později, jinak by jim to byla pořádně vytmavila. Takhle si jen umanula, že balík po práci vyzvedne a bude mít od matky zase na nějakou chvíli pokoj. Zatracené příbuzenstvo!

Hlad ji nakonec vyhnal do policejní kantýny, jejíž výhoda (kromě toho, že v *tuhle* hodinu tam nepáchla ani noha) spočívala v naprosto nepřekonatelném espresu a kvalitní plnotučné smetaně.* Vše ostatní se zde ale nedalo jíst. To ovšem Vallvalu, vzhledem ke kručícímu žaludku, nyní ani trochu netrápilo. Musela však připustit, že housky mohly být aspoň včerejší.

* Tu si vymohl zástupce náčelníka, který jinak (rozumějte doma a v přítomnosti manželky) držel přísnou detoxikační dietu.

Zatímco namáčela tvrdé pečivo do nejlepšího šálku kafe na světě, zírala do prázdna a uvažovala o tom, jestli si vybaví útočnickovu tvář, aby měla důvod nečichat ke každému podezřelému individu ve městě. Vrah se zřejmě pro něco vrátil, či přišel něco dokončit. Ten zápach byl... *nový*. Když byla v docích poprvé, tak ho tam necítila. Na druhou stranu, pach krve ji mohl otupit natolik, že si jiných podnětů ani nevšimla. Avšak *tento* druh zápachu by za normálních okolností neměla přebít ani krev. Jeden slavný filosof, jehož jméno by si Vallvala nevybavila, ani kdyby ji za to čekalo povýšení, kdysi dávno rozvinul velmi obsáhlou úvahu o tom, jak asi voní magie. K ničemu podstatnému se nakonec nedobral, ale Vallvalu trápilo úporné podezření, že ona ano.

Z dalších, zatím ne příliš plodných úvah ji nakonec vysvobodil jiný důvod jejího rozhodnutí dát si kávu v kantýně. Ode dveří se k ní blížil hlavní laboratorní technik magické policejní sekce. V jeho obličejí se zračila všechna lhostejnost světa a v jeho ladných pohybech jakási nelidská nadčasovost, které nedokáží dosáhnout ani víly. Kdo tvrdí, že upíři jsou divoce rozšklebená stvoření se svraštělou kůží, jež nedokáží snést sluneční světlo, lže, a nebo žádného upíra v životě neviděl.

„Přeji dobré ráno, lady s Verrsu.“

„Nápodobně, vévodo Verrlinský.“ Vallvala naopak viděla upírů a upírek na svůj vkus až příliš mnoho.

„Vévoda Verrlinský“, jenž se z AlnaBerta Verrlinského stal vévodou shodou velmi zvláštních okolností zahrnujících vnadnou upírku, sekt a spoustu saténu, se ušklíbl. Tímto způsobem se šklebil už dobrých dvě stě padesát let a na jeho dokonalé tesáky byl pohled přinejmenším nezapomenutelný, ale na Vallvalu to příliš velký dojem neudělalo. Kromě faktu, že madam Bailleyse měla skus ještě působivější, AlnaBerta znal již její otec a ona měla mnoho příležitostí se s ním za dobu svého dospívání setkat. Mohla by o něm dokonce

hovořit jako o jedné ze svých povrchních známostí, kdyby se jí upíři tolik nehnusili.

„Takže?“ přešla Vallvala k věci. Kávu již dávno dopila a na tvrdou housku z minulého týdne ztratila chuť.

„Nebude se ti to líbit.“

„Mně se nelíbí spousta věcí.“ *Třeba sedět s nemrtvým u jednoho stolu*, doplnila si v duchu.

„Já vím, že ti tahle situace příliš nevyhovuje,“ odušil AlnaBert, jako kdyby slyšel její myšlenky. „A vím, že za normálních okolností bychom tady spolu ani neseseděli, ale...“

„To vím taky,“ přerušila ho Vallvala pochmurně. „Ale to, že se mi to nebude líbit, jsem věděla už na začátku. Tak co máš?“

„No,“ AlnaBert si odkašlal. Až teď si Vallvala všimla jeho rozpaků. A *nemrtvé* hned tak něco nevydělá.

„Neříkej, že se ve městě objevila nová droga.“

„Nová ne... A vlastně to ani není droga... tedy, pokud tím máš na mysli chemické halucinogeny.“

„Chceš říct, že je to *přírodní*?“

„Ehm... v podstatě je to *minerál*.“

„Co...?“

AlnaBert se nadechl, aby tuto informaci vůbec dokázal vypustit z úst (jinak pro něj dýchání nemělo žádného faktického významu). „Je to Černý smaragd.“

„To si ze mě děláš *srandu*!?!“